

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

11. AARGANG
1924.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3148.

BLADETS ANNOUNCEXPEDITION:
E. von Rosen
Holbergsgade 10. Tlf. 8907.

HÆFTE XII.
DECEMBER

I Anledning af Julen og Aarskiftet bringes til samtlige Medlemmer Marineforeningens bedste Ønsker om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Marineforeningens København-Kreds

afholder SAMMENKOMST *Torsdagen den 22. Januar 1925 Kl. 7¹/₂* i Weinolds Lokaler, Nørrevold 23.

Fællesspisning: Pølser, Ostepind, Øl og Kaffe.

Efter Spisningen Underholdning: »Marine-Sketch« udføres af Medlemmer.

»Gevinstpil«.

Forskellige Overraskelser.

Billetter à 4,00 Kr. pr. Kuvert faaes paa Foreningens Kontor Møntergade 22, indtil Onsdag den 21. Januar 1925 Kl. 3.

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirksomhed af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou.

NYBORG-KREDSEN

havde i Anledning af Flaadens Besøg i Nyborg foranstaltet en Festaften paa Industrihotellet Søndag den 23. November og dertil indbudt Marinens Officerer og Mandskab. Indbydelse var endvidere udsendt til Herr Kommandør *Kiær*, Herr Grosserer *Schou*, København og til Marineforeningerne i Odense, Svendborg og Faaborg og Foreningen havde den Glæde at se de indbudte Gæster fra København, Formændene for de to Foreninger i Odense og Faaborg og foruden nogle Gæster fra Svendborg havde det snart berømte Marineorkester i Svendborg, bestaaende af 10 Damer og Herrer, givet Møde in pleno og elskværdigt lovet at musicere.

Efter at Flaaget paa traditionelle Maade var hejst, bød Formanden Velkommen og gav Ordet til Herr Grosserer Schou, som beredvilligt havde lovet at holde Foredrag med Lysbilleder om en Rejse i Mexico og Herr Schou's Foredrag var saa interessant og muntert, at Gæsterne helt glemte Varme og Tid, og stærke Haandklap fra hele Forsamlingen bevidnede Herr Schou, at Forsamlingen havde været begejstret over Underholdningen. — Baron *Haxthausen* takkede hjerteligt Grosserer Schou.

Paa Grund af den fremskredne Tid tog Dansen straks sin Begyndelse, og det blev en Fornøjelse, som længe vil mindes i Nyborg Marineforening, thi Svendborg Marineorkester spredte straks ved sin taktfaste og muntre Musik, iblandet med Sang, en Stemning, som greb hele Forsamlingen, saa der herskede den mest ideelle Munterhed og Kammeratskabsfølelse og Gulvet var hele Tiden fyldt med dansende Par. — Orkestret undte sig næsten ikke Hvile og trods de store An-

strengelser var Orkestret efter 3 Timers Arbejde lige saa muntert og arbejdsivrig som i Begyndelsen, og der blev givet nogle ekstra Danse efter at Klokken var passeret eet. — Formanden, Baron *Haxthausen* og Speditør *Møller* takkede paa bedste Maade det muntre og dygtige Orkester for deres Indsats, men Ord formaade ikke at tolke Forsamlingens Taknemlighed.

Kaptajn *Møller* foreslog at udbringe et Leve for vor Marine, som fandt kraftig Bifald. Orlogskaptajn *Wolfhagen* takkede paa Marinens Vegne for den udmærkede Aften og »Mænerne« raabte et taktfast Hurra for Nyborg Marineforening. Direktør *Tuxen*, Svendborg, takkede for Hyldesten til Orkestret og udtalte, at det havde været en Glæde at deltage i Festen.

»Kong Christian« blev derefter sunget med kraftig Deltagelse af hele Forsamlingen, hvorpaa Formanden meldte »Klar ved Flaaget« og under Orkestrets Ledsagelse blev Flaaget langsomt strøget.

I Festen deltog ca. 150.

afholdt sin første Vinterskydning paa »National« Onsdag den 26. November. Marinerne var mødt mandsstærke frem og med Liv og Lyst kappedes de gæve Skytter om de udsatte Præmier. Ved Omskydningen med fast Anlæg mellem Direktør *Claus Hansen*, Mejeribestyrer *Christoffersen* og Installatør *Overgaard Nielsen* tilfaldt Præmien *Christoffersen* med 30 Point. Ved fri Skydning tilfaldt Præmien Savskærer *Larsen* med 30 Point.

Som et Supplement til den egentlige Skydning havde Bestyrelsen anskaffet og arrangeret Bueskydning som et Led i den selskabelige Underholdning og Succesen var fastslaaet med

det samme. Her kunde alle være med, selv Telefonmester *Buchgreitz*, Værkfører *Grundmann* og Toglører *Steffensen*, var paa Krigstien med Bue og Pil; de ihærdige Markører *Erichson* og *Rasmussen* havde nok at gøre til Udskejning. Efter en spændende Omskydning mellem Maskinmester Jørgensen og Telefonmester *Buchgreitz* tilfaldt den udsatte Præmie sidstnævnte, hilst af dundrende Hurra.

HASLEV-KREDSSEN

har afholdt en selskabelig Sammenkomst paa Carstensens Hotel, hvor en gammel Søulke, Chr. Christensen, der har færdes paa Søen i henvend 40 Aar, men som nu har lagt op, og slaaet sig til Ro ude i Terslev, holdt et meget interessant Foredrag om sine Oplevelser til Søs.

Efter Foredraget var der fælles Kaffebrød, og siden var der et Par Timers Dans.

Ekstraordinær Generalforsamling. Pøsegilde. Andespil.

Det var ingen lille Spiseseddel, Lavet bød paa den 9. December; men Formanden er ikke for intet gammel Artillerist. Der er Fart i Granaterne.

Dirigentsvalg: *Johnsen*. — Akklamation.

Bestyrelsesorslag: Vinterskydningens Indstilling i Aar. Livlig og interessant Diskussion: *Formanden*, *Henning*, *Mester Borrild*, *Torp*, *Bing*, *Nielsen*, *Marston*, *Schoustrup*, *Hauch* og *Lauritz*.

Dyd af Nødvendigheden. Stor Beklagelse. Vedtagelse med overvældende Majoritet.

Dirigenten leve. — Rørelse.

53 Favn 2 Tommer Pølse af skudslagtede, rosinfedede Grise. — Paradisæblekompot.

16 Ænder. E. P. Mastemand, de rigtige Ender givet i Agterhaand.

Nyt Talent ½ Streg om Bagbord. *Wenneberg*, der paa 7 forskellige Sprog sang omtrent lige saa mange muntre Sømandsviser til eget Luthakompagnement.

Farvel 24!

Naar Anden er god, er Alting godt!

RENTIER J. CLAUSEN

1830—1924.

Det ældste af København-Kredsens Æresmedlemmer, Rentier Clausen, afgik ved Døden den 2. December 1924 og jordfæstede ved en smuk Højtidelighed fra Søndre Kapel paa Fasankirkegaarden Søndag den 7. December. Et stort Følge, hvoriblandt talrige Repræsentanter for Kredsbestyrelsen og Kredsmedlemmerne, havde givet Møde, og ved Kisten paraderede Marineforeningens Flag, som efter Jordfæstelsen sænkede 3 Gange over Graven. Et langt og flittigt Liv var hermed afsluttet, og mange er vi, som vil savne den gamle Hædersmands stillfærdige Person, naar han nu ikke mere kan møde frem og opmærksomt fra sin Hædersplads følge Mødets Forløb. For 2 Aar siden benaadedes Rentier Clausen, der med Hæder havde deltaget i Krigen 1848—50, gennem alle 3 Krigsaar ombord i Ro-Kanonbaadene, med Dannebrogskorset.

Som ung nedsatte han sig som Murermester i Holbæk og drev gennem mange Aar ogsaa Virksomhed som Forpagter af Lammefjordsfiskeriet. Senere var han virksom ved Fjordarealets Udtørring og dets Udnyttelse. I mange Aar havde han nu som Privatier sammen med sin Hustru, som overlever ham, nydt en velfortjent Hvile i sin Villa paa Frederiksberg. Faa Dage efter hans Død vilde Ægteparret have kunnet fejre Kron-Diamantbryllup.

En interessant og begavet Mand med megen Viden var »Gamle Clausen«, alle Medlemmers højtagede Ven; en Hædersmand af den gamle Skole, hvem et meget langt Liv havde givet et afklaret Syn paa Ting og Mennesker gennem næsten et Aarhundrede, erfaring i Livets Skole, trofast i sin Færd, — og blandt de allerførste, der meldte sig, da Marineforeningen i hans 83de Aar stiftedes — det samme Aar, da han foretog en Flyvning med Ulrich Birch og derved med Rette kunde nævne sig som den ældste Dansker, der havde fløjet.

Ære være hans Minde!

BESTYRELSEN FOR ODENSE-KREDSSEN

har haft den Glæde at kunne uddele Midler af Minebøsefondet til værdig trængende Efterladte af forulykkede Sømand. Ialt 400 Kroner, der har været en kærkommen Julegave i de fattige Hjem, hvor de blev uddelt.

NÆSTVED-KREDSSEN

holdt sin Efteraarsfest Søndag den 9. November i Industribygningen. Festen havde samlet ca. 100 Deltagere fra By og Land, og den forløb sikkert til alle Gæsters Tilfredshed.

Kl. 7,30 samledes man i den smukke Sal, hvor der var rigt til med lange Borde i Hesteskoform til Andespil. Midt for, hvor Ænder og Gæs var anbragt, smukt pyntet med smaa Dannebrogslag, tog Bestyrelsen Stude, og efter at der var blevet blæst »klar ved Flaget«, og Foreningens Flag under Hønnør var sendt til Tops, bød Formanden, *Barber Christensen*, alle Gæster Velkommen og udtalte sin og Bestyrelsens Glæde over, at saa mange havde efterkommet Indbydelsen.

Derefter begyndte Andespillet med Formanden som Auktionarius. Ind imellem de forskellige Afdelinger, saavel som efter Spillets Afslutning, gav Assistent *Hansen*, Haslev, Radiokonzert, og som Slut paa denne, gav den sympatiske unge Radio-Ekspert et lille, orienterende Foredrag om de Fremskridt, der paa dette Omraade er gjort og som i Løbet af 44 Aar har ført til det Standpunkt, man med Hensyn til Radiotelegrafien er naaet frem til i den nyeste Nutid. — Kaffen blev indtaget i Selskabslokalerne, og derefter fortsattes med et livligt Bal.

I en Pause sang Kunstnerparret, Hr. og Fru *Glavved*, nogle muntre Sange, samt deklamerede og riciterede under stærkt Bifald.

GRENAA-KREDSSEN

afholdt Onsdag den 12. November sin aarlige Efteraarsfest paa Badhotellet »Grenaa Strand«. Sammen med Festen afholdtes en ekstraordinær Generalforsamling, ved hvilken Veteran, Dannebrogsmænd *Søren Andersen Sloth* blev udnævnt til Æresmedlem af Foreningen og fik overrakt Diplomet, indfattet i Glas og forgyldt Ramme. Præcis Kl. 7 blev der pebet stil op til Skaining og til Tonerne af »Holmens faste Stok« marcherede man, 70 ialt, ind i den med nationale Farver festlig smykkede Sal og tog Plads ved det overordentlig smukt pyntede Bord, hvor ogsaa den rød-hvide Farve som altid havde Føringen i Opdækningen.

Formanden bød Velkommen, særlig til Veteranerne og de øvrige Gæster, og medens alle rejste sig, hejstes Flaget til Tops til Tonerne af Fanemarchen, hvorpaa »Kong Christian« blev spillet og sunget af hele Forsamlingen. Værtens fortræffelige Mad, kogt Torsk, blev nu serveret. Paa et af Havnefoged Bilde udtalt: »Kammerater! Kongens Skaal! Kongen leve« fulgte 9 Hurra og første Vers af Kong Christian, hvorefter der herskede Ro, for som bekendt smager Torsk bedst, naar den er varm, men da alle havde indtaget saa meget, som Lasten kunde rumme, og Loddet var hevet med passende Mellemrum, fulgte Talerne Slag i Slag. Borgmester *Banke* talte for Fædrelandet, idet han udtrykte Haabet om at Samfølelsen, Offervilje og Fædrelandsfølelsen altid maatte være tilstede i Folket. Sit Fædreland skylder man alt. Danmark leve (»Der er et yndigt Land«). Grosserer *Alb. Jensen* talte for Flaget (»Vift stolt paa Kodans Bølge«), Dommer *Thygesen* talte for Veteranerne (»Vi vil værne vort sidste stolte Minde«), Landinspektør *Gregersen* for Sømanden (»Kammerat Mindets Skat«).

Ved hver Kuvert var hensat en i Husflidsarbejde udført nydelig lille Model af en Skibskiste, samt en indpakket Sang. Denne viste sig, da den blev sunget, at være af det kendte Forfatterfirma Ulk & Co. og gjorde stormende Lykke.

Købmand *Hartmann Sørensen* bragte Kredsen en Tak, fordi den forstod at røgte sin Opgave paa rette Maade ved at fremelske Kærlighed til Fædrelandet, Søfarten og Sømandslivet. Et Leve for ikke alene Grenaa Marineforening, men for Landets Marineforeninger, der pryder vort Land; de derpaa fulgte Hurra var maaske nok dem, som gav størst Genlyd. Forretningsfører *C. C. Hansen* motiverede et Leve for Fiskerne. Kaffen blev nu serveret, og medens denne blev drukket, blev der gjort klar til Lysbilledernes Fremvisning. Disse, som egentlig talte for sig selv, blev dog under Fremvisningen ledsaget af nogle forklarende Bemærkninger af Havnefoged *Bilde*, som forestod Fremvisningen. Billederne fremviste dels Marinelivet og dels Koffardilivet. Ved det første Billede, Fregatten »Jylland« faar Splitflaget 1922 ved Juelsminde, udtalte han, at han vilde ønske, at samtlige Skoler begyndte deres Gerning med at hejse Dannebrog, naar Børnene var mødte, og ved det sidste Billede, Marinemaler *Vilh. Arnesens* smukke Motiv: den danske Flaade gaar i 1914 til sin Gerning »Paa Vagt for Danmark«, udtalte han Ønsket om, at vi stedse som den Gang Faren svævede over os, maatte

have en Flaade med Mænd om Bord, som er parat til at gaa ud paa Vagt for det skønneste vi ejer, nemlig vort *Fædreland Danmark*. Derpaa hævedes Bordet og man gik ind i de tilstødende Lokaler og tog Plads sammen i større eller mindre Grupper, og her foretoges en vellykket Bortlodning af forskellige skænkede Gaver, hvoraf bl. a. en Gaas indbragte et Beløb, som oversteg endogsaa Krigstidens Højkonjunkturer, men da hele Indtægten skulde anvendes til Børnenes Julefest, som i Anledning af Foreningens 10-aarige Bestaaen tænkes at gøres særlig festlig, saa var Offervilje til Stede i Overflod, og det Beløb som indkom ved Bortlodningen og Auktionen, skal ikke her røbes, for i saa Fald kunde der nemt af udeforstaaende faas det Indtryk, at Medlemmerne betalte for lidt i Skat, men for Bestyrelsen var det særligt velkomment at faa dette Beløb ind. Kl. 12 blev Flaget halet ned og den officielle Del af Festen var dermed forbi, men det blev langt ind paa Hundevagten, inden de sidste gik »fra Borde«, hvilket ikke var saa sært, naar selve Hædersgæsterne, de gamle Veteraner, ikke følte Spor af Trang til at søge Køjen.

90 AAR.

Bornholm-Kredsens Æresmedlem, pens. Lærer *Th. Nielsen* i Aakirkeby fyldte den 1. December 90 Aar.

Hr. Nielsen er Søn af Inspektør ved Søetatens Drengeskole i København, *Jens Fr. Nielsen*. Den unge Th. Niensens Lyst var at komme til Søs og komme med i Krigen. Han fik ogsaa sit Ønske opfyldt. I Aaret 1850 meldte han sig til Tjeneste og kom, endnu ikke fyldt 16 Aar, om Bord i Orlogsdampere »Hekla«, der førtes af den kendte Orlogskaptajn Suensoen (Sejrherreren ved Helgoland).

Straks efter Krigens Afslutning var det meget vanskeligt at faa Skibshyre, hvorfor Th. Nielsen besluttede sig til at gaa i Handelslære og kom i en Forretning, der imidlertid kort efter blev erklæret konkurs. Medens Nielsen nu gik ledig blev han af en Velynder indbudt til en Rejse til Møen, og her — under et Ophold hos en Lærerfamilie — kom Lysten til at blive Lærer op hos ham. Efter et 2-aarigt Ophold paa Blaa-gaards Seminarium kom han 1861 til Bornholm, hvor han siden uafbrudt har virket, først i Aakirkeby ved Aaker østre Skoie og fra 1891 til sin Afsked 1903 ved Grødeby Skole.

Lærergerningen i de Tider var saadan, at der gaves ingen Lejlighed til at spare sig selv. Hr. Nielsen har saaledes en Gang haft 102 Børn i en Klasse. I Mangel af Siddeplads blev en hel Del af Eleverne anbragt i Vindueskarmene.

Med Lyst og Iver arbejdede denne fortrinlige Lærer, der forstod at holde god Orden og Disciplin og at vinde Børnenes Hengivenhed og Tillid, hvorfor hans gamle Elever mindes ham med Taknemlighed.

Søgte man hans Assistance, undslog han sig ikke. Han har saaledes i nogen Tid — ganske gratis — fungeret som Revisor ved Aakirkeby Sparkasse, i Ligningskommissionen har han ogsaa haft Sæde, og endelig var han Medlem af det første Menighedsraad i Aakirkeby.

Foruden med Krigsmedaljen er Hr. Nielsen dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Let og spændig færdes denne 90-aarige Hædersmand baa-de ude og inde, og aandsfrisk og interesseret følger han med i, hvad der rører sig i Tiden.

Ved Marineforeningens Sommerudflugt i Juni Maaned, hvor der startedes Kl. 10 i Rønne og endtes Kl. 1—2 om Natten i Svaneke, deltog Hr. Nielsen og Hustru, med hvem han for 5 Aar siden fejrede Guldbryllup, fra først til sidst.

En Deputation fra Marineforeningen, bestaaende af Formanden og Elektricitetsbestyrer *Møller*, overrakte Fødsels-

dagsbarnet en Palme med Ønsket om, at den Tid, der endnu ligger foran Hr. Nielsen og Hustru, maa blive saa lys og lykkelig, som disse to gamle Hædersfolk virkelig fortjener.

70 AAR.

Osdag den 10. d. M. fylder Tømrermester *Hans Christian Brandt*, Nexø, 70 Aar. Brandt, der er Typen paa den stoute og djærve Sømand, gemmer mange Oplevelser fra fremmede Strande og Have. B. lærte Faget hos sin Fader i Nexø og tog efter udstaaet Lære til Søs, som alle raske Gutter den Gang plejede, og sejlede i flere Aar som Tømrermand i oversøisk Fart. Fødeøen drog ham, og han tog atter hjem og gik i Gang igen hos Faderen, hvis Forretning han senere overtog og har drevet med Dygtighed i mange Aar. Fødselsdagsbarnet kan glæde sig ved et godt Helbred, og mange er sikkert de, som stævner mod hans gæstfrie Hjem for at hædre ham paa Dagen.

DIAMANTBRYLLUP

EN VETERAN FRA HELGOLAND

Pensionist *Thorvald Olsen* er født i Nyboder 17. Juni 1837, blev Lærling i Artillerikorpset i Foraaret 1853 og fik Datidens artilleristiske Uddannelse i de meniges Rækker, 3 Aar som Lærling, 5 Aar som Helbefaren og blev Konstabel Nytaarsdag 1861.

Den 9. Maj 1864 deltog han i Slaget ved Helgoland ombord i Fregatten »Jylland«, og Lille Juleaften samme Aar holdt han Bryllup med sin 20-aarige Forlovede, med hvem han nu 23. December fejrer Diamantbryllupsfest. Han tjente endnu 3 Aar ved Artilleriet, hvorefter han overgik til Værftskorpset fra Nytaar 1868.

Da Marinen udviklede sig, og Torpedoen kom i Brug i Begyndelsen af Firserne, blev han ansat ved Søminekorpset som Søminearbejder i Foraaret 1883 og arbejdede her, dels paa Værkstederne og Magasinerne paa Værftet, dels i en Aarrække om Sommeren i Bramsnæsvig ved Marinens Søminestation under Arbejdet med Torpedoernes Indskydning, indtil han ved Nytaar 1897 blev pensioneret efter 44 Aars Tjeneste.

Før Krigen 1864 gjorde Thorvald Olsen Tjeneste i Kongeskibet »Slesvig« og var med ved Overførelsen af Kong Frederik VII's Lig fra Sønderjylland til København og i 1866, da Prinsesse Dagmar afrejste til Rusland for at formæles med Storfyrstronfølgeren Alexander.

Thorvald Olsen fik 29. Januar 1885 Holmens Hæders-tegn for 25 Aars god Tjeneste og 9. Maj 1894 Dannebrogskorset — 30 Aarsdagen efter Helgolands-Slaget, som han endnu mindes ved en festlig Lejlighed med en god Historie, ja endog med en lille Sømandssang i egen Gengivelse, trods hans fremrykkende Alder af 87 Aar. I det hele har han endnu i Behold adskilligt af det gamle, havfriske Humør fra vor Marines gode Tid, saa det kendes, at han er en af »Holmens faste Stok«. I 1923 udnævntes han til Æresmedlem af Marineforeningens København-Kreds, blandt hvis Medlemmer den elskværdige og aandsfriske gamle Hædersmand er en trofast mødende, skattet Kammerat, som forhaabentlig endnu længe maa kunne færdes blandt os.

Tid Højtidsdagen bringer vi ham og hans Hustru en hjertelig Lykønskning.

AALBORG-KREDSSEN.

Aalborg Kredsens afholdt Tirsdag den 2. December »Ulke-aften« i Haandværkerforeningens Lokaler, hvor 180 Marinere havde givet Møde.

Paa Slaget 6 Glas højstes Flaget med fuld Honnor og man afsang Kongesangen, — hvorefter Næstkommanderenden Fabrikant *M. Kjær* bød alle Gutterne velkommen.

Traditionen tro, — forlangte han som den fungerende Chef Madro under Spisningen, og der var ikke en eneste der mukkede. Grunden laa simpelt hen i, at vi var skrup-sultne allesammen, — og da de ca. 500 Pund dampende Torsk med Tilbehør serveredes Mænnene, — var Tankerne ogsaa andetsteds, — der var heller ingen der ønskede at sige noget.

Foreningens udmærkede Kasserer Hr. Konsul *Müller* havde ogsaa denne Gang vist Opmærksomhed ved at levere gratis Snaps til Maden. Jeg tør ogsaa i denne Forbindelse anføre, at naar Foreningen, og da ikke mindst her paa Pladsen staar som en flot Nr. 1 blandt de forskellige eksisterende Soldaterforeninger, da skyldes det ikke mindst den Interesse og Gavmildhed, der fra mange af Medlemmerne er vist Foreningen lige fra dens første Start, og som en af de ypperste i den Retning staar Konsul *Müller*.

Da Spisningen var overstaaet, tog Næstkommanderende fat igen, og bød de gamle Veteraner, hvoraf to var til Stede, et hjerteligt Velkommen, samt udbragte et Leve for dem.

Politibetjent *Høfler* talte for Foreningens Chef, Konsul *Jens Stuhr*, der var forhindret i at være til Stede, og mindedes ham som en Mand, hvem Foreningen skylder saa usigeligt meget, samt udbragte et smukt motiveret Leve for ham. Ligeledes talte *Høfler* for pens. Dbmd. Fyrskibskapt. *A. Jensen*, et af vore gode Medlemmer, — samt udbragte et Leve for ham.

Saa kom Posten ombord og uddeltes til Mønstrene. Den fungerende Chef modtog en anerkendende Skrivelse fra Marineministeriet for den udmærkede Tone og Orden, der havde hersket ombord i Korvetten »Aalborg« under dens Togter. De øvrige Breve var adresseret til Mønstrene, og indeholdt Spøgefuldheder af forskellig Art.

Derefter holdtes Auktion over alt mellem Himmel og Jord, og det indvundne Beløb tilstilledes Formanden for Hirtshals-Kredsen, *Jensen*, og tænkes anvendt som Bidrag til at faa rejst et Monument i Hirtshals over Søfolk, der blev derude under Verdenskrigen.

Saa var Ordet frit, og der blev holdt Taler og fortalt Historier. Marinesoldat Nr. 1570, *Christensen*, anmodede om Tilladelse til at deklamere »Terje Vigen« og han fik den.

1570 fik sig et tordnende Hurra, og han fortjente det. — Saa sang Havnebetjent *Lauritsen* sin Vise »Frå London og til Dover«, og Hornblæseren deklamerede en eller anden Ting.

En Sang var skrevet i Dagens Anledning.

Det var en bra Fest, en rigtig Ulkeaften.

MARINEMINDER OMBORD OG I LAND.

Den muntre og fornøjelige Bog, som *Axel Thiess* har skrevet, og som af samtlige Dagblade, uanset Partifarve, blev enstemmig rosende omtalt, vil udmærket egne sig til Julegave. Det er ikke alene de gamle Marinere, som vil have Fornøjelse af at opfriske glade Ungdomsminder, ogsaa Ungdommen vil more sig over at se, hvorledes Livet formede sig ombord i de gamle Seilfregatter.

Bogen er rigt udstyret med smukke Tegninger af Forfatteren.

Kommende Møder:

Odense-Kredsens næste Sammenkomst bliver en Foredragsaften Lørdag den 24. Januar i K. F. U. M.s store Sal.

SKOLELIV

AF RICHARD JENSEN

VED 35-AARS FESTEN

*Kammerater, den dejlige Sommer er endt;
Solen os alle sin Ryg har vendt,
Blomsten visner paa Gærder og Hegn,
alt det, der duftede, Farver som smilede,
Vaarbris, der luftede, Vinde, der hvilede:
alt er nu under Forvandlingens Tegn.
Naturen bli'r rynket og gammel og graa
— og vi, Kammerater, bli'r ligesaa.
— Nej dengang, vi saas for første Gang,
da stemte vi op en anden Sang,
vort Øje kun af Fornøjelse tindrede,
ingen Katarr vor Fordøjelse hindrede,
ingen Maane og Alderdomssvækkelse,
og Syndebyrder og Anger og Vækkelse.
Vort Hjerte var blankt som et uskrevet Blad,
og selv uden Whisky og Vand var det glad,
og vented' sig al mulig Fryd og Nydelse
ud i det blaa: uden Penge og Ydelse.
Ja, da var der Foraar i vore Hjerter —
vi blæste ad Aarene med deres Smerter.
— I Barndommens Dage kun Glæde man venter
og ænser intet om Laan og Renter —
om Unger der kommer, og Bukser, der slides,
om det, der skal huskes, og det, der skal vides,
om man vil sit Regnskab lykkeligt klare
og holde sig fri af Fallenternes Skare.
De gyldne Dage, den sorgløse Tid,
saa fuld af Sundhed og Tro og Lid!
— Og Aarene lob — tænk syv gange fem!
og hvad er der ikke hændet i dem!
Verden har drejet; Konger er Dukker,
medens for Degne og Husmænd vi bukker;
vi har nu Biler, hvor før man saa Heste,
i hine Tider man skrev til sin Næste,
hvor nu om Stunder, man kun »slaa paa Traaden«.
Vi har skiftet fra Sejlskib til Undervandsbaaden.
Alt er gjort lettere, langt mere praktisk,
Fremskridt gav Tiden os — det er jo faktisk;*

— men — om vi alt det moderne bør hædre,
om det gør Hjerterne dybere, bedre,
om det vil frede om Hjemmenes Hygge,
om det har bragt os en sikrere Lykke
— det skal om 35 Aar jeg besvare.

*Kammerater, vi mødtes i Ungdommens Aar,
at dele broderligt samme Kaar.
De gamle Geschichter, som vi fortæller,
de gamle Sange, de gamle »Deller«,
de svundne Sorger og Tidsfordriv
er fælles Minder om svudent Liv.
Vi var en Flok af smaa, raske Dreng,
hver kom vi fra Hjemmenes lune Senge,
for nu at blive et Nummer med Navn,
et Stykke Mandfolk, der gjorde sin Gavn;
og Samlivet, Skolen, den raa Disciplin,
den gjorde vist næppe vor Sjæl ret fin,
men det gav os Rygrad og Vilje og Evne —
og ser vi langs Rækkerne, kunde vi nævne
saa den, saa den, som en Rente har givet,
der blev af Betydning langt ud i Livet.
— Men Kredsen blev brudt, vi er knebne ud,
da der andetsteds laa et antageligt Bud.
En som tidt gjorde Sjøv paa Bakken,
han ta'r nu en anden Synder i Nakken.
En, der brøled' Basunstød som Løven,
retleder nu Skælmene ude paa »Proven«.
En, — ja, jeg siger min Brander med Tøven
ej røver i Banken, men banker i — — —
og puster lidt Kundskab ud med det samme
— der gik jo et Brud paa den gamle Ramme,
dog, vi sidder som Grene endnu paa vor Stamme
— og af dem — der dengang med Sang for paa Havene,
nu tier de fem, for dem gemmer Gravene,
hvor gemmes skal alt, hvad vi elske og hade,*

»UNDER DANSK FLAG«

AF JULIUS SCHULTZ

I Kommission hos Bog- og Bladcentralen, Skindergade 27. Pris 3 Kr.

Udgivet til Fordel for Marineforeningen.

Faaes bl. a. paa Foreningens Kontor.

Underholdende Julebog.

og hvor eengang vi venter den sidste Parade.
 — Se Høsttid er det, som snigende kommer!
 Gud lad det blive en Indian Sommer
 en Tilgift af Solskin og Lykke og Glød,
 en blussende Fest førend Sommerens Død —
 og dog med en Mindelse bragt til os alle,
 at naar som helst kan jo Baadsmanden kalde
 med Piben skingrende for sin Mund;
 og da er det godt, om i Regnskabets Stund,
 vi kan sige, vi trofast gjorde vor Pligt.
 — Høsttid er det — men glødende Blade,
 Skovens brogede Harlekinklæder
 viser, hvor nødigt vor Jord vil forlade
 Solen, og alt det, der Ungdommen glæder.
 Føler I ikke som jeg, at endnu
 ligger og venter ved næste Bakke
 det, der kan fylde med Længsel vor Hu,
 det, der kan ranke vor Ryg og vor Nakke.

Drik saa, Kammerater, ved Mindernes Fest,
 drik for den Ungdom, der end er tilbage,
 nyd hver en eneste een af de Dage,
 vi gamle Drengene endnu har til Rest!

Hvert femte Aar mødes Klassekammeraterne af min Aargang til Fest, for at mindes Dagen for vor Indtræden i Marinen. De fleste af os er efterhaanden søgt ud i Livet til civile Stillinger af vidt forskellig Art; men det Kit, som bandt os sammen i Ungdomsaarene, er ikke blevet mindre fast, tvært imod.

Ved disse Fester maa selvfølgelig Minderne fra vort Samliv ombord og i den store Bygning derude paa Christianshavn, hvis Skønhed først er gaaet rigtig op for os, efterhaanden som Aarene gik, holde for.

Efter Optagelsesprøven, hvortil der havde indstillet sig nogle og halvfjers Aspiranter, mødte vi tyve, der var antaget, den første Oktober. Vi kom alle fra beskedne Smaahjem, og Overgangen til de store Forhold, hvor al Hygge var bandlyst, virkede i første Omgang forbløffende, og lagde straks en klædelig Dæmper paa Frejdigheden. Efterhaanden levede vi os dog ind i Forholdene og lærte at faa det mest mulige ud af Eksistensen.

De Folk, i hvis Varetægt vi først og fremmest blev overgivet, var de sidste Rester af Underofficererne af den gamle, faste Stok, som allerede dengang var isprængt Tilgang fra det øvrige Land. Det var Folk, som uden at stikke dybt i Videnskaberne, forbandt et sundt Livssyn med en egen brav, faderlig Djærvhed, der virkede velgørende, og gav os Mod til at ty til dem, naar noget trykkede. Uden at forfalde til den nu saa moderne — saakaldte »humane« — Blodsødenhed, forstod de at føre os frem, uden kunstige, pædagogiske Krumspring.

Værelset, som Klassen fik anvist til Læse- og Opholdstue, var et stort, hvidkalket Rum, hvis eneste Vægprydelse var et Kort over Orlogsværftet, et stort Bord midt paa Gulvet omgivet af Bænke og en Række Kiste-bænke langs Væggen fuldendte Udstyret.

Den store Sovesal i Bygningens nordre Fløj, hvor halvfjersindstyre Senge stod i snorlige Rækker, med sine alentykke Loftsbjælker og sin vældige Bilægger-

ovn, som skrev sig fra Frederik den femtes Tid, virkede alt andet end hjemlig, og bibragte os en solid Erkendelse af vor egen Ubetydelighed.

Ovenover Sovesalen havde Chefen — som vi kun sjældent saa — sin Bolig. I den søndre Fløj, hvor Regnskabsføreren og Skoleinspektoren boede, havde det værnepligtige Mandskab »Basserne« sine Sovesale og Opholdsrum, medens Spiselokalerne fandtes i Kælderen. Til Spisekælderen førte fra Gaarden en Dør omgivet af et morsomt, gammelt Bislag. Fra dettes Tag forlystede den senere Direktør for Røde Kro, Christian Petersen, som var Elev et Par Aar, og hvis Kælenavn var »Langelars«, mangen Gang sin indespærrede Samtid med komiske Numre.

Alle Lokaler var hvidkalkede med oliemalede Paneller, hvortil Farverne var valgt med en sjælden Sans for det grimme. Det var forsaavidt en Skam, som de samme Lokaler, hvortil horte smukke svære Døre med massive Metalhaandtag, kunde være blevet sande Perler i en forstaaende Arkitekts Haand.

Jeg skulde ikke omtale noget saa uæstetisk som Retiraderne, hvis de ikke, foruden at opfylde deres naturlige Bestemmelse, tillige spillede en stor Rolle i vor Tilværelsen som »smoking room«. Tobaksrøgning var forbudt, og selvfølgelig røg vi paa Kraft i Smug. De fire Retirader, der bar saa højtklingende Navne som: Det blaa Anker, Sømandens Hvile, Cap Horn og Krydsmørs, afgav et fulgyldigt Bevis for, at hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Husrum. Hvert Appartement kunde med nogen Tillæmpning rumme seks Elever, og der var altid fuldt Hus i Rygetimen. For ikke at røbe vor lyssky Færd, hængte vi en Trøje over Hjertet i Døren; det sparede svært paa Tobakken, vi var nemlig ligesaa nikotinfyldte, naar der var gaaet et Kvarter, som vi vilde have været efter at have roget ustandseligt fem Timer i mere luftige Omgivelser.

Hver Morgen Klokken halv otte stillede vi i Kaserne-gaarden for at marchere til Skolen paa Dokøen, en lille venlig Bygning, overgroet med Vedbend.

I Stueetagen fandtes Skolestuerne, paa Loftet havde Værftet Skomagerværksted, her repareredes Sostovler og Sprøjteslanger, og fra disse udgik en mild Tranduft, som fyldte Huset. Ved Siden af Skomagerværkstedet var Sanglokale, og Skumlere paastod, at det skyldtes Trannen, naar der fandtes saa mange gode Tenorer blandt Eleverne.

Skolebordene, hvorom vi placeredes, var som store Spiseborde, denne Ordning affødte, at Undervisningen blev ligesom mere voksen, der blev intet rigtigt Marked for Drengestreger. Udfør hver Elevs Plads stod den første Dag en mægtig Stabel Bøger, som vi betragtede med Rædsel. Overkanoneren, som var Skoleinspektør, trøstede os imidlertid:

»Bliv bare inte bange, Børn, det er inte Mening, at I skal kunne alt, hvad der staar i Bøgerne allerede i Morgen. Naar I bare inte gaar i Krumholterne, saa kommer der en Dag, hvor I har det hele paa Naal og Traad. Mærker I, at I sakker agterud, saa syng ud, vi er nok, der vil give Jer en Slæber.«

De fleste Lærere var Officerer og Underofficerer, de

holdt sig som Regel strængt til det reglementerede Pensum, og kun ganske enkelte bestræbte sig for at gøre os interesserede. Derfor blev Professor B.s Timer i Historie, Geografi og Dansk, Oaser i Ørkenen. Han gjorde nemlig lige det modsatte, overlod til os selv at lære, hvad der stod i Bøgerne, som vi forøvrigt kunde i Forvejen. Hans Kæphest var »kunde, skulde og vilde«, og klarede man det Skær, saa var man sikker paa hans Bevaagenhed. Overfor de mange Soudtryk, som vi — mere eller mindre bevidst — brugte i vore Stile, gav han blankt op. Derimod tog han sig varmt af vor aandelige Udvikling; hans Valg af Bøger til Skolens Bibliotek var fortrinligt, og han lærte os at læse disse Bøger med Udbytte. Dette var saa meget mere prisværdigt, som det var Chefen meget imod, at Lærerne gjorde noget for at hæve vort aandelige Niveau. Han havde den Opfattelse, at en saadan Højnelse vilde gøre os misfornøjede med den sociale Stilling og de Kaar, vi kunde vente som Underofficerer.

Min Matematiklærer fra den Tid, fortalte mig mange Aar efter, at han, første Aar han underviste, ved Skoleaarets Slutning, var gaaet til Chefen og glædestraalende havde meddelt, at han ikke alene havde gennemgaaet det fastsatte Pensum, men at det var lykkedes ham at interessere Eleverne i den Grad, at de var naaet betydelig videre:

»Men, det skulde jeg bare ikke have sagt. Chefen blev rasende. Er De gal, Mand! kan De ikke forstaa, at De paa den Maade ødelægger i Stedet for at gavne? Ved at bibringe Eleverne flere Kundskaber, end de har Brug for som Underofficerer, hæver De dem op i et Kulturlag, hvor de ikke hører hjemme, og giver dem Smag for æstetiske Nydelser, som de ikke faar Raad til med deres Indtægter.«

Den kære, gamle Kommandør, havde aabenbart aldrig gaaet til offentlig Dans, ellers vilde han have erfaret, at det var betydelig dyrere at gaa i »Figaro« end i det kongelige Theater.

Naar Udbyttet af Undervisningen alligevel blev forholdsvist godt, skyldtes det sikkert den Flid, som Frygten for at miste Søndagsudgangen affødte. Vi kunde, ved at fremføre meget vægtige Grunde, faa fri nogle Aftentimer paa en Hverdag højest en Gang om Maaneden, ellers var vi afskaaret fra Omverdenen fra Søndag til Søndag.

En Sang, forfattet af Professor B. til et Skolebal, begyndte saaledes:

*Vi har et lille Jomsborg her
Paa Christianshavns Kaserne.
Vi over os i Ledingsfærd,
Og bruger Vaaben gærne.«*

og enate:

*Dog Borgen vaager om sin Ven,
Den slutter som et Fængsel.
Kun Søndag Morgen drejer den,
Mod Verden ud sit Hængsel.
Her taales ingen Kvindeskik,
Her lyser intet Jomfrublik,
Dog ud fra Borgen stundom gik,
Saa mangen Ynglings Længsel.*

Sangen gjorde ikke samme Lykke hos Chefen, som blandt Eleverne. Professoren fik vistnok en forsvarlig »Firemark«, og næste Aars Sang blev af en ganske anden Beskaffenhed. Det afholdt os dog ikke fra at synge den første baade i Tide og Utide, og navnlig, naar der var Udsigt til at det vilde blive hørt af rette Vedkommende.

Naar Theoriundervisningen var forbi, havde vi to Timers Gymnastik eller Vaabenøvelser.

Interessen for Gymnastik var ikke saa almindelig dengang som nu, og den kolde Gymnastiksal med det stampede Lergulv var alt andet end hyggelig. Lærerkrafterne var gode efter den Tids Opfattelse, men mangede baade Kendskab til Anatomi og pædagogiske Forudsætninger sammenlignet med Nutidens Gymnastiklærere.

Kanoneksercitsen foregik i den gamle Fregat »Niels Juel« og var vor Rædsel, navnlig det første Aar, da vi havde ældre Kammerater til Lærere. Naar ti fjorten Aars Purke blev sat til at betjene en Kanon, hvortil der normalt hørte lige saa mange voksne Mænd, maatte Betjeningen naturligvis blive derefter, og gik det for langsomt, saa dansede Stykboret flittigt paa den Del af vor Ryg, hvor den mister sit ærlige Navn. Naar saa Sneen pressede gennem Kanonportene og føg langs Batteridækket, og man ligesom brændte sig paa alle Jerndele, saa var de to Timer lange. Og det skulde fryse adskillige Grader, før Eksercitsen blev strøget; men hændte det, saa kendte vor Jubel ingen Grænser.

Skønt vi udadtil stod ubrødeligt sammen, saa herskede der indadtil en mægtig Klasseforskel. Aldersforskellen — seks Aar — bidrog selvfølgelig meget hertil. De to ældste Klasser betragtedes af de yngste som Halvguder, og det skyldtes ikke udelukkende Aldersforskellen, men vel nok den Omstændighed, at de betragtede det som værende under deres Værdighed at lægge Haand paa de yngste. Hændte det en sjælden Gang, saa var Vedkommende sikker paa sine Jævnaldrendes Misbilligelse, naar ikke en meget grov Forseelse var Anledningen.

At blive »Junge« for en af de ældste betragtedes som en Dæksmand, man forskaffede sig saaledes en Forsorg, som beskyttede en mod Overlast fra Mellemlklassernes Side; til Gengæld var der en ædel Kappestrid mellem Jungerne om at holde sin Forsorgs Sager i saa smuk en Stand som mulig.

Det var vore Længsles Maal at blive som de, tænk, at komme saa vidt at være mellem dem, der gik til Barberen Søndag Morgen inden Paraden. Ja, det var vel værd at trage efter. Da jeg kom saa vidt, forsøgte jeg da heller aldrig Barberen, skønt min Skægvekst gjorde ham Hvervet uhyre let.

Gik det saaledes godt med de ældste, saa var til Gengæld Mellemlklasserne meget opfindsomme, naar det drejede sig om at pine de yngste. Det var bl. a. en yndet Sport i Frostvejrs at lægge Bankestenen, som vi brugte til Skomagerering, paa Solbænken udenfor Vinduet og overgyde den med Vand, til den laa i en Skorpe af Is, for saa at putte den ind paa den bare Mave af en ulykkelig yngste Elev, der fik Ordre til at hoppe i strakte Knæ, til Stenen var tør og varm.

Vi lovede da ogsaa, medens vi var i yngste Klasse, at afskaffe dette Barbari, — det gør alle yngste Klasser — og glemte det, da vi selv fik smagt Magtens Sødme —, det gør alle Mellemlklasser.

Nogen fin Tone herskede der saaledes ikke, men den skabte raske og dygtige unge Mennesker, og det bedste Bevis herpaa turde vel være, at baade Underofficerer og Officerer — som paa Kadetskolen har gaaet gennem en lignende Skærsild — med velberaad Hu sender deres Sønner samme Vej.

Naa, lutter Bedrøvelighed var det heller ikke; var vore Fornøjelser faa og smaa, nød vi dem saa meget desto inderligere.

Naar vi f. Eks. Søndag Morgen forinden Paraden marcherede rundt i Spisekælderens, fire og fire, med de ældste i Spidsen, alle i vort fineste Puds, syngende vore raske Skolesange, med Hovedet fuldt af Forjættelse om hvad Dagen vilde bringe, saa var det ganske vist en billig Fornøjelse, men den dejlige Stemning, der var over os, kan de blaserte kigge efter, og den var meget værd, saa meget, at vi endnu efter et Par Menneskealdres Forløb kan glæde os over at mindes den.

Seks Aar er en lang Skoletid, og naar den alligevel gik forholdsvis hurtigt, skyldtes det Soturene.

Vi læste kun i Vintermaanederne; om Sommeren var vi til Søs. Var Togtet kortere end et halvt Aar, fik vi praktisk Uddannelse paa Takkelloft, Arsenal og Laboratorium afvekslende med Roning, Rejsningsøvelser og Signalering. Saaledes gik de første Aar; siden fik vi Sejlbriggen »Ørnen« til Skoleskib. Den første Rejse med »Ørnen« bibragte mig den Opfattelse, som jeg stadig gaar rundt med — at denne Ordning var forfejlet. Paa den første Maade lærte vi ganske anderledes de forskellige Skibstyper at kende. Ved stadig at være sammen med det værnepligtige Mandskab, lærte vi ogsaa dettes Ejendommeligheder og den mest praktiske Maade at tage det paa at kende, hvilket kom os svært tilgode, naar vi kom saa vidt, at vi selv skulde vejlede Mandskabet.

Et Skoleskib er et Skoleskib, og de Befalingsmænd, som udgaar derfra, maa ligesom begynde forfra, naar de stilles overfor Forholdene, som de er i de andre Skibe. Heldigvis gjorde jeg kun een Rejse med Skoleskibet.

De sidste halvtredie Aar læste vi ikke men var til Søs eller til praktisk Uddannelse i Land. Saaledes gjorde Artillerieleverne i ældste Klasse Tjeneste som Hjælperlærere paa Eksercérskolerne.

Jeg husker endnu det stolte Øjeblik, da jeg stod over for min første Trop.

Jeg var dengang atten Aar.

Da jeg havde stillet mine ti Mand paa Geled, drog jeg en uhyre Lommebog frem, vædede Blyanten og noterede med Værdighed Nummer, Navn og Livsstilling.

Højre Fløjmand var meget høj og havde et imponerende Fuldskæg, som jeg misundte ham:

»Deres Navn?«

»Alfred Lehmann.«

»Stilling?«

»Dr. phil.«

»Embedseksamen?«

»Cand. polyt.«

»Alder?«

»23 Aar.«

»Det var som Pokker! Det er vel noget ganske enestaaende at være naaet saa vidt i Deres Alder?«

»Aa, jeg ved ikke; jeg har en Ven, som var polytek-nisk Kandidat, Doktor philosophiæ, havde aftjent sin Værnepligt, giftet sig og faaet Tvillinger, da han var 24 Aar.«

Efter at have sét min Fløjmand springe sin egen Højde, og han var godt 70 Tommer, og efter at have erfaret, at han var Delingsfører i Akademisk Skyttekorps, roede som en Engel, og ikke var helt usøkyndig, er det forstaaeligt, at jeg behandlede ham med en Hensynsfuldhed, som den øvrige Trop ogsaa nød godt af.

Til min store Sorg blev han — vistnok efter eget Ønske — Ordonnans hos Chefen for Orlogsværftet, for sikker en Søartillerist han kunde være blevet.

Den eneste han ikke imponerede, var Troppens venstre Fløjmand, Sandgraver Sivertsen, som sku ikke gav meget for en Doktor, der ikke kunde kurere ham for Ligtorne.

Den sidste September hvert Aar afgik et Hold, for den næste Dag at møde ved Korpset som Underofficer af 2. Klasse, straalende af Nyslaaethed, med to gule Snore paa Ærmet og Sabel med Kvast ved Siden. Det var den store Dag, vi alle længtes mod.

Af Hensyn til Bagagen korte de fra Skolen i Droske — hver sin —, efterhaanden som de svingede ud af Porten, fik de et Hurra af de tilbageblivende.

Da mit Hold afgik, skéte det ogsaa pr. Vogn, og skønt alt mit Liggendefæ mageligt kunde rummes i en stor Cigarkasse, havde jeg Droske — for mig selv.

Jeg havde saa ofte ærgret mig over den skodesløse Maade vor Honnør blev besvaret paa, navnlig af purunge Landofficerer, og lovet mig selv, naar det blev min Tur at tilkomme Honnør, da at besvare den lige saa stramt, som den blev afgivet. Da jeg derfor den første Morgen, iført al min vilde Pragt, paa Vej til Værftet mødte en menig Soldat, glædede jeg mig til at praktisere mit Forsæt.

Soldaten gloede meget forbauset paa Fænomenet, — men han hilste ikke —.

KRYDSET I KORTET.

AF C. I. SPEERSCHNEIDER.

L angt borte herfra, fjernt mod Øst blandt Morgenlandene og nær ved det Sted, hvor Ækvator trækker sin sorte Streg paa Kortet, ligger det Land, som hedder Java. Der flammer Ildilien, der straalor Orkideer i Junglen, der luer røde Mangostiner, og blanke Palmeblade helder ud over det brede Bælte af Koralsand ved Havet. I den tætteste Jungle lister Tigeren, i Skoven sætter Elefanten sin tunge Fod, og fra Træerne lyder Spottefuglens Skrig.

Her skinner Tropesolen hedt, og Blodet ruller varmt i Menneskenes Aarer, Varmedisen hænger over den store By, kun ved Havnen lufter en venlig Søbrise omkring Købmændenes Skure; her samles Rigdomme, her gaar Østens Produkter om Bord i Vestens Skibe til Fordeling omkring i Verden, til Spredning i Lagre og til Splintring *en detail*.

Blandt Sejlskibene paa Reden laa for en Del Aar siden en

Bark, Rederiets nyeste og smukkeste Skib, ført af unge *Klaus Kampen*. Det var den første Tur han gjorde som Skipper, han havde faaet sin Onkels Bark at føre, havde lykkeligt og vel ført Skibet til det fjerne Østen, set paa alle Østens Herligheder, men langtfra set sig mæt paa den gamle forunderlige Kultur. Nu var han paa Hjemvejen stoppet op ved Java og havde her boet et Par Uger paa Landet hos en af Onklens gamle Bekendte, der ikke nægtede sig noget i Retning af Gæstfrihed. Mange Mennesker havde han her truffet sammen med, baade Europæere og Javanesere. En af disse sidste syntes at kende en Del til, hvad der er skjult for almindelige Mennesker; det interesserede unge Klaus Kampen at tale med ham, Javaneseren læste saa at sige af den ene Begivenhed, hvorledes den næste vilde udvikle sig. En Hændelse kom aldrig uventet, den havde sin Forløber i en eller anden Begivenhed, men det var saare sjældent, man anede en Sammenhæng mellem to Hændelser. Forud for hvad der var sket, gik der en Kæde af forskellige Tilfælde, der dog var et Led i en stor af Forsynet udtænkt Plan.

»De Kaptajn,« sagde Javaneseren paa sit udmærkede Engelske, »De har set noget og oplevet en Del i de Maaneder, De sejlede paa Kinas Havne, om alt hvad De har fortalt mig ser jeg, at det bærer hen mod ny, Oplevelser paa Hjemturen maaske et Eventyr, stort eller lille, maaske kun et Syn eller sjælden Naturbegivenhed, som det kun falder i de færreste Menneskers Lod at opleve.«

Kampen tænkte paa Javaneserens Ord, den Dag han satte Sejl og lettede fra Reden, selvfølgelig var det let for Javaneseren at spaa her, man oplever jo tit saa meget paa Havet, meget af det, som Bondemanden aldrig ser, og Javaneseren havde jo slet ikke sagt noget om Arten eller Udstrækningen af det halvvejs lovede Eventyr.

Barken laa en Aften *bi-de-vind* op gennem Strædet mellem Øerne for en let Brise, Havet var stille, Vejret klart og det var allerede mørkt, da Maanen var gaaet ned. Kampen opholdt sig i Kahytten og var netop i Færd med at rejse sig for at gaa paa Dækket og give sine Ordre for Natten, da Styrmanden lettede paa Skylygten til Kahytten og gav Kaptajnen et Praj om hurtig at komme paa Dækket. I et Spring var han oppe ad Trappen og stod paa Dækket. »Se Kaptajn,« sagde Styrmanden, nu lyser Havet, men almindelig Morild er det da ikke.«

Det var det skønneste og mærkeligste Syn, som Kampen saa. Lysbølger bevægede sig i Vandet fra Vest til Øst som lange Sabelklinger, der udgik fra et Centrum i Horisonten, Straalerne tiltog i Lys og Hastighed og Kampen sammenlignede Synet med Straalerne fra et Blinkfyrt, hvis Genskin i diset Luft vandrer over Horisonten. Lyset maatte dog være nede i Vandet, thi Skibssiden var ikke belyst. Hvert Sekund strøg en Straale forbi, og naar en Straale passerede forbi de større Morildspunkter, lyste disse stærkt op.

Straalernes drejende Bevægelse i Vandet blev ved i nogen Tid, efterhaanden blev Straalerne klarere og noget smallere og lyste nu saa stærkt, at Vejret var ligesaa klart som ved Fuldmaane. Efterhaanden aftog Straalernes Styrke, ogsaa den drejende Bevægelse hørte op og tilsidst forsvandt det skønne og underlige Syn, Mørket lagde sig igen, og kun Morilden lyste som sædvanlig i Bovvandet og langs Skibssiden.

»Det var skønt,« sagde Styrmanden.

»Det var uhyggeligt,« sagde Kampen, han tænkte paa sin javanesiske Ven og hans Ord. Var da alt, det skønne, han havde set i Østen og paa Sundastrædet Øer, en Forløber for det mærkelige Syn; han havde saa ofte set Morild saa stærk, at han tydeligt kunde aflæse sit Ur, og store Gopler, der var hevet op i en Pøs paa Dækket, havde lyst som en Klat glødende Søl, men han havde aldrig før været ude for, at Lyset løb som i Straaler over eller under Vandet, som snurrede et Kæmpehjul, hvis Eger glødede.

Det var et af disse iøvrigt sjældne tropiske Fænomener, som Kampen havde set, Neptuns hellige Ild, der blusser under Ækvator. Den Glød i Havet, som den fosforescerende Morild

kan frembringe, fik Troperne som Erstatning for Polarlyset, der straalere paa Himlen i de arktiske Egne.

Barken stod over det indiske Ocean, og som Dagen gik gled det natlige Eventyrs Uhygge bort, og tilbage blev kun Indtrykket af det skønne og sælsomme i Tropehavets natlige Fyrværkeri. Agulhas Strømmen bragte Barken hurtigt ned langs Afrikas Kyst og rundt om Kap, og Benguela Strømmen forntede Farten Nord efter i det atlantiske Ocean. Man saa St. Helena i det fjerne, og Rejsen gik let; Vinden var stadig gunstig, indtil den en skønne Dag helt døde hen i det stille Bælte, et Par Breddegrader Nord for Ækvator.

Her laa Barken Dag efter Dag; Solen bagte, og Sejlene slog. Undersejl og Bovensejl blev hjærget for ikke at slides ved de ustandselige Slag mod Vant og Gods.

»Hvad bliver dette til,« sagde Kampen til den ældste Styrmand, gamle *Lars Evensen*, og Lars, der havde været over Linien et Utal af Gange og havde en udpræget Fantasi, fortalte noget om, at han ofte havde ligget her maanedvis, at man havde manglet baade Mad og Vand, men naturligvis klarer sig alligevel, spist af Lasten og samlet Tordenbygernes Regn.

»Men en Gang, da vi laa her med den gamle Skude »*Johanne Magrete*«, glemmer jeg aldrig Kaptajn. Vil De høre Historien, men De skal tro mig, jeg overdriver nok somme-tider, men netop i denne Historie er hvert Ord sandt.«

De sad i Skyggen af det nedhalte Mellemstagesejl, og Lars begyndte at fortælle, medens Kampen saa ud over en blank, blaa, blinkende Havflade.

»Det er nu saa længe siden,« sagde Lars, »men jeg husker dog alt saa tydeligt, jeg var ung og modtagelig for Indtryk og alle Enkeltheder bed sig ind i min Erindring om de Dage i det stille Bælte, hvor vi laa med klaprende Sejl og en bagende Sol, saa Begen flød ud af Naadderne. Der var ingen Ting at bestille, kun tilse lidt Skamfiling hist og her eller nu og da lidt Skibmanding. Vi døsede Dag og Nat, vi kiggede hele Horisonten rundt, men hverken Himlen eller Havet eller Grænselinien derimellem frembød noget Holdepunkt for Synet; vi kiggede efter Vind, Sejlere tænkte vi ikke paa, vi saa, tror jeg, af og til en Kattepote, en Aande af Luft, der krusede Vandet lidt, men den svandt hurtigt igen, og timevis og dagevis igennem laa vi og rullede blødt i det spejlblanke Vand, som lange, meget lange Dønninger gled hen over.«

Saa pludselig en Morgen laa der en Sejler en 5 Kvartmil borte, den maatte være kommen op om Natten med Vind, have sejlet sig ind i dette stille Bælte og laa nu som vi og rullede med daskende Sejl. En ældre Slæber var det, Sejl og Rigning havde noget forældet over sig, Skroget mindede om de Skibe, man byggede for mindst et Aarhundrede siden, højt agter, lavt for, og han havde fulde Mærksejl, saadan som Skibe var malet hjemme paa min Morfars Maleri af den ældre Skude »*Johanne-Magrete*«, som han selv førte, jeg tror for over hundrede Aar siden.

Vi talte naturligvis ikke om andet hele den Dag end om den fremmede Sejler, den var gledet ind i vor Bevidsthed og Tilværelse og var lige som bleven Kammerat med os.

Næste Dag laa Skibet der endnu, kun noget nærmere var vi kommen hinanden i Nattens Løb; stadig daskede Sejlene mod Fastegodset og ikke en Vind, ikke et Blaf, ikke det ringeste Pust krusede Havfladen.

Samme Aften stod jeg agterude, jeg tror, jeg smurte Bomskødeblokken, der skreg lidt for meget, da min gamle Skipper greb mig i Armen og spurgte, om jeg ogsaa hørte noget derude fra Vandet. Jeg lyttede, jo jeg hørte da tydeligt de Aareslag fra en Baad som syntes at nærme sig.

En Robaad herude paa Oceanet spurgte jeg ganske langsom, mon den kommer ovre fra Sejlere, som har ligget her et Par Dage?

Det mener jeg Lars, sagde Skipperen, men ser Du iaftes stod jeg her og hørte det samme; men Baaden roede videre, roede os forbi, forstaa Du. Jeg sagde det ikke til Nogen af Jer, for bagefter troede jeg, at jeg havde hørt fejl, maaske havde det været Lyde fra om Læ eller en Skamfiling tilvejs

forude, — — og dog det var nu Roning alligevel, for dette her, vi nu hører, er da Aareblades Pladsken i Vandet, og saa farligt langt er Baaden vist ikke fra os.

Ja vel er det Roning, svarede jeg, men hvad er det, Baaden rør os forbi, Lyden taber sig jo.

Ja Lyden table sig, den syntes et Øjeblik at komme igen, Baaden var maaske paa Toppen af en Dønning, men saa blev alt stille igen. Det underlige var, at Baaden roede bort i den modsatte Retning af, hvor Sejleren laa, og det samme skele ogsaa Aftenen før, da Skipperen havde hørt det. Vi stod længe og lyttede, men der var ikke mere nogen Lyd, som brød Stilheden, der hvilede over Oceanet.

Den næste Dag laa Sejleren der endnu, lidt nærmere maaske, Sejlene slog og klaprede og der viste sig ikke Spor af Vind paa hele den blanke Havflade. Vi havde svært meget at sludre om; det med Roningen fra Aftenen før gav Anledning til megen Snakken frem og tilbage, man var jo ikke fri for at tvivle lidt paa vore Udtalelser, selv om det var Skipperen selv, der indestod for Begivenheden, og Førstestyrmand, der altid var saa skarp og bister, naar man kom lidt udover det almindelige, talte om den forbigående Varme og den stegende Sol, der blødte Hjærnen op.

Kikkerten blev ogsaa brugt over mod den fremmede Sejler, for at se om Baadene hang paa Plads, og her var vi alle enige om, at der hang i det mindste eet Fartøj agter under Hækken.

Med en vis Spænding ventede vi derfor paa Aftenens Komme. Solen gled rød og glødende under Horisonten, Mørket faldt hurtigt paa, og rundt paa Dækket stod tavse Skikkelser optaget af den fælles Tanke at opsnappe en Lyd og mulig faa Forklaring paa, hvorfra Lyden kom, eller om det virkelig koglede ude paa det store Ocean.

Pludselig — — jeg tror vi hørte det ale paa en Gang — — pludselig lød Aareslagene saa stærke, at det ikke var til at tage fejl af. Det var Aareslag, og et Øjeblik efter greb Førstestyrmand Skipperen i Armen og halvt hviskede »der kommer Baaden«.

Der kom et Fartøj op under Laaringen, en lang smal Baad, der gled stille langs Siden; de fire Mand, der roede, lagde Aarene ind uden Støj og Spektakkel, og Fartøjet tørnede mod Skibssiden, som to bløde Legemer gned sig mod hinanden; vi smed en Lejder ud, og hev en Kasteende ned i Baadens Stæv; Manden ved forreste Aare saa ikke op, da han greb Enden, vi kunde dog skelne hans Ansigt; agter sad en svær Mand, der greb fat i Lejdernes underste Trin og begyndte at kravle op. Det var en underlig Fyr; han viste sig over Lønningen og sprang ned paa Dækket, men saa stille og lydløst gik dette for sig, som om han havde Tojsko paa.

Jeg ser ham endnu for mig med en stor blød sort Hat hvis brede Skygge faldt ned over Ansigtet, en hvid Krave, der faldt ud over den røde Vest, gule Skjortearmer, bredt Bælte omkring Livet en Slags Pludderbukser, der naaede til lidt under Knæet. Hele hans Udseende havde et mærkeligt gammelt Præg over sig, der mest mindede mig om Tegnningen af min Bedstefaders Dragt. Naar jeg saa ham staa der, mindede han mig om min Bedstefader og hans Venner.

Den underlige Fyr gik agterefter hen mod Kahytten, og da han passerede Skipperen, vinkede han til ham som Tegn paa, at han skulde følge med; og Skipperen, ja han var vist ikke saa hel kæphøj, det var der forresten ingen af os der var, thi fra det Øjeblik, den Fremmede var jumpet om Bord, var der et saa underligt uvirkeligt Præg over det hele. Skipperen vinkede ad en af os, og Førstestyrmand gav mig et Skub i Ryggen og sagde »Følg med, jeg passer paa den forbandede Baad«.

Jeg holdt mig agtenfor Skipperen — — saadan, at jeg holdt ham mellem mig og den anden. Skipperen gik lige bagved den fremmede, der uden Famlen, som om han havde været om Bord, før, og kendte Skibet, gik lige ind i Kahytten, og vi fulgte bagefter. Paa Bordet laa det snavsede gamle Søkort. Hollæderen, eller hvad han nu var for en Araber, trak med en Stift, han havde i Haanden, en fin Pii

i Kortet, der udgik fra vor Middagsplads og pegede hen mod et Kryds, han satte i Kortet.«

Men her afbrød Kampen Lars midt i Fortællingen og sagde, at den gamle Historie om Krydset havde han hørt før, den havde været god Gallionssnak i mange Tider.

»Ja hør nu blot videre Kaptajn,« og saa fortsatte Lars.

»Da han satte Krydset, fik jeg Lejlighed til at kigge ind under den brede Hatteskygge, jeg saa et underligt stridt, rødt Skæg, en Hud saa hvid som Marmor, og Øjne der laa dybt inde i dette hvidkalkede Fjæs med de røde Skægtofter. Og netop som Krydset var sat, vendte han sig om og gik ud af Døren, det hele varede kun et Minut, vi fulgte efter ham ud paa Dækket, men til vor store Forbavselse var han allerede over Lønningen og var gledet ned i Baaden, der satte af med det samme.

»Han er gaaet, Kaptajn,« sagde Førstestyrmand, »hvad vilde han, hvad sagde han. Han er jumpet over Lønningen saa stille som en Kat.«

Jeg sprang hen til Rælingen og kiggede ud, Baaden var ikke til at se, og intet Aareblad slog mod Vandfladen.

Og nu skete det forunderlige, at Brisen kom, den vi havde kigget efter i saa mange Dage, der var Vind nok til at fylde Sejlene, vi fik Skibsmagt over hende igen, en behagelig Følelse at hun lystrede Roret. Skipperen stod bøjet over Søkortet inde i Kahytten, han snakkede med Førstestyrmand, og de blev enige om, at det vel var bedst at sætte Kursen mod det Punkt, hvor Krydset var sat i Kortet. Saa braste vi Ræerne firkant, Vinden var rum og bar netop i den rigtige Retning, og vi løb ganske godt i Nattens Løb.

Henad Morgenen løjede Vinden lidt, men vi gjorde dog god Vej, og opad Formiddagen kunde vi være paa det Sted, som Krydset angav.

Og da vi kom paa Stedet, opdagede jeg et Fartøj, der laa der muttersene ude paa Oceanet, og i Fartøjet stod en Mand og vinkede til os. Ja, vi bjærgede ham jo. Han var den eneste tilbageværende fra sit Skib, der var kæntræt i en af de voldsomme Tordenbyger, der opræder i det stille Bælte. Han var drevet om et Par Dage, og netop Aftenen før vi kom, var hans Smule Proviant sluppen op, men langtfra at fortvivle havde han stadig haft en mærkelig Følelse af, at han vilde blive reddet.

»Se,« sagde Lars, »det er dette de siger Kaptajn, at de har hørt før, men nu skal De høre, hvorledes det endte.«

»Jeg blev gode Venner med den unge Hollænder vi reddede, og da vi kom til hollandsk Havn, tog jeg med ham hjem og besøgte hans Forældre. Det var et Sømandshjem, og den gamle Sømandsslægt havde sat sit Præg i Hjemmet, der var saa mange Ting fra fremmede Lande, som jeg gik og kiggede paa, der var ogsaa en Tegning i en Ramme, og jeg syntes, det snurrede og kriblede i hele min Rygrad, da mit Øje faldt paa denne Tegning. Det forestillede en Mand med en stor, blød, sort Hat, en hvid Krave faldt ud over den røde Vest, gule Skjortearmer, bredt Bælte omkring Livet, en Slags Pludderbukser, der naaede til lidt under Knæet. Han havde et stridt, rødt Skæg — — det var jo Manden fra om Bord, den fremmede Skipper, som satte Krydset i Kortet.

»Det er min Farfar,« sagde min Ven, der stod bag ved mig. »Han blev tegnet kort før han tog paa sin sidste Rejse, han blev derude paa Oceanet, hvad jeg maaske ogsaa kunde være bleven, tilføjede han — — —«

Se nu Kaptajn, sagde Evensen, jeg har oplevet det, jeg har baade set Manden og set Billedet. Tror De det er saa utænkeligt, at den gamle Bedstefader af en højere Magt har faaet Lov til at redde sin Sønesøn fra Sultedøden paa Havet. Min Ven fortalte mig, at den grimme Bedstefader var en godhjærtet Mand, og netop den lille Sønesøn havde været hans Fryd og Glæde.«

Klaus Kampen vidste godt, hvormeget Fantasi der var i Evensens Historie; han lo af ham, saa Evensen fornærmet drev forefter; men noget maa hans Sind dog have været optaget af Evensens Fantasi, for om Natten drømte Kampen,

at den gamle blege Skipper med den brede Hat og den røde Vest stod bøjet over hans Søkort og tegnede deri, men da han løftede Ansigtet fra Kortet var det Javanaserens Ansigtstræk, der grinede ham imøde.

Den næste Morgen da Kampen kom paa Dækket, laa der en Sejler et Stykke Vej borte og i Døddamstille.

»Ja den er kommen op i Løbet af Natten,« sagde Evensen og saa paa sin egen Maade paa Kampen, »det er en gammel Skude ikke? Og hvor i al Verden har den faaet den Brise fra, som har ført den til os, og er det ikke ærgerligt, at Briesen løjer, saa snart den kommer i Nærheden af os.«

Selvfølge blev den ny Sejler et Samtaleemne for Resten af Dagen, og Evensen fik sin Historie afleveret et Par Gange. Der blev udtalt mange Gisninger om den ukendte Windjammer, dens Alder, dens Rig og Sejl, dens staaende og løbende Gods, alt blev gennemgaaet. Om Aftenen kort før Solen skulde gaa ned, stod Kampen agter, da Evensen nærmede sig og hvidskede ham i Øret »nu er Aareslagene der Kaptajn.« Og virkelig var det Aareslag, og Kampen saa Baaden komme, og han kom pludselig til at tænke paa den gamle Skipper med det blege Ansigt og de røde Skægtotter og som han aldrig havde set.

Baaden lagde til med stort Rabalder, og den unge Mand, som sprang om Bord, tog endda pænt Huen af og spurgte fra sin Kaptajn, om man kunde overlade dem et Par Tønder Ferskvand.

»Se Evensen,« sagde Kampen, »De havde vist tænkt Dem noget i Retning af mere Kryds;« men gamle Evensen blev hurtig gnaven, hvilket egentlig er ganske rimeligt, for det er ikke morsomt ikke altid at blive troet.

Længe efter at Kampen var kommen hjem, sad han en Aften og talte med sin Onkel, som fra tidligere Tid, da han selv sejlede, godt kendte Evensens vidunderlige Fantasi. Onklen fortalte, at det var jo ganske rigtigt, at de havde bjærget den unge Hollænder, der drev om i en Baad som sidste Mand af Besætningen. Han havde selv kendt Hollænderen rigtig godt, og han havde engang spurgt ham, hvad han tænkte paa, da han drev om paa det store Ocean saa ganske alene og uden megen Udsigt til at blive reddet. »Og nu skal Du høre hvor forunderligt,« sagde Onklen, »men det maa Du aldrig fortælle Evensen, saa bliver han ganske tosset.«

Hollænderen havde været i Baaden et Par Dage, og den tredie Dags Aften, da Mørket faldt paa, laa han ned i Bunden af Fartøjet og stirrede op mod Himlen, hvor Stjernerne efterhaanden tændtes. Det var den store Stilhed, der omgav ham, Baaden vuggedes blidt af de lange Dønninger, og ikke en Lyd hørtes.

Han syntes de store Stjerner traadte frem foran de mindre, han stirrede mod Universets utallige Kloder, og da han faldt hen i en Døs, syntes han, at han løftedes op mod Stjærnehæren. Han fløj forbi smaa lysende Kloder, flere og flere Lys tændtes, og han følte det, som om Evighedens uendelige Stjærneskare omgav ham paa alle Sider. Saa vaagnede han, eller troede at vaagne, thi i halvvaagen Tilstand saa han en Skikkelse sidde paa forreste Tofte, han kendte sin gamle Bedstefader, Skipperen med det hvide Ansigt og det røde Skæg; den gamle stirrede ud i Mørket, og pludselig straaled hans Ansigt i et Smil, som hos en Mand der ser det komme, som han ønsker.

Hvor mange Gange sætter ikke højere, ukendte Magter et Kryds i det Søkort, vi navigerer vort Liv efter. Vi sejler efter den Streg, der trækkes i Kortet, vi ser den ikke, der er saa mange Smaating, som vore Sanser ikke mærker, men som dog sætter deres Præg paa vort Liv. Vi kommer os uafvidende til Krydset i Kortet, og naar Maalet til Gavn for os selv eller andre.

Den første Streg i Livet gaar fra Dit Barndomshjem ud mod det Kryds, der er sat for Dig et Sted i Verden; en Streg er de Kræfter, der drager Dig mod den for Dig bestemte Livsgæring; den sidste Streg, den slutter Dit Liv, og Krydset staar paa det Sted, hvor alle Farver skal slukkes for Dig, staar som et Kors over Dit sidste Hvilested.

VARSLER OMBORD, ELLER HVAD SKABER OVERTRO BLANDT SØFOLK

Den 1. Juni 1879 forlod Barkskipet H... Hamburg med Shanghai som Rejsens foreløbige Maal. Et pragtfuldt Vejr var vor Ledsager den sædvanlige Vej over Nordsøen, gennem Kanalen ned mod Madeira o. s. v. gennem Nordostpassaten, Ækvator krydses omtrent midt mellem Afrika og Amerika, hvorefter den gik Bidevind gennem Sydostpassaten med Kurs mod de smaa Øer »Tristan d'Cunda«. Disse ligger omtrent paa Grænsen af det sydlige Vestenvindsbelte og søges af de fleste Skibe, som skal Øst efter, for at faa en fast Affarende Plads.

Da vi begyndte at nærme os disse Øer, var det gode Vejr forbi, stærkt springende Vinde lige paa Grænsen af Storm med mørk overtrukken Himmel. Vi havde i flere Dage ingen Observationer haft, Bestikket viste, at vi skulde være tæt ved Øerne. Vinden var ca. Nordvest og saa stiv, at det var med Nød og Næppe, Bramsejlene kunde staa, og vi løb en Gennemsnitsfart af 10 a 11 Knob. Jeg havde Rortørn den sidste Time af Førstevagten og gik temmelig forfrossen og pjaskvaad tilkøjs; det blev en ret urolig Søvn, jeg laa og drømte noget underligt Tøjleri, lige førend der blev purret ud til Dagvagt, havde jeg følgende Drøm:

»Jeg stod ved Roret, det var stiv Kuling med høj Sø, og jeg kunde mærke, hvorledes jeg til Tider maatte lægge alle Kræfter i for at holde Roret, jeg saa i Mørket en høj Sø rejse sig forude om Styrbord, jeg tog imod den saa godt, jeg kunde, men saa, hvorledes den slog imod Bougen og sendte et vældigt Sprøjt ind over Skibet og saa højt, at det naaede Fore Undermessejl. Jeg mærkede tydeligt, hvor hele Skibet rystede. Skibet faldt af, jeg slækkede lidt paa Roret, maaske lidt for meget, Skibet løb i Vinden, saa store Bramsejl begyndte at slaa, jeg kunde da knapt nok magte at lægge Roret op igen, og jeg saa, hvorledes Styrmanden traadte til og gav mig en Haand med i Rattet. Ved denne Manøvre kom jeg til at bøje mig stærkt over mod Læ og saa ud over Søen, frem under Storsejlet, det var bælgmørkt, men jeg saa da forude om Bagbord en Klippe skyde op af Søen, den blev højere og højere, tilsidst stod der Flamme ovenud af den.« I dette Øjeblik blev der purret ud, jeg var helt træt af den anstrængende Rortørn, det drømte passerede endnu engang gennem Hjernen og var borte.

Jeg kom paa Dækket og tog Udkiggen fra 4 til 5, hvorefter jeg løste af ved Roret, og en af Drengene kom paa Bakken, medens 2 af Matroserne og Styrmanden bjergede Fore Bramsejl. Da dette var gjort, kom Styrmanden hen til mig og sagde:

»Det er svært, hvor hun kuler op! Pas paa den der,« siger han saa, det var en stor hvid Sø, som rejste sig forude om Styrbord, den kom, gav lidt Vand, men det var ikke saa slemt. I det samme siger han: »Hold lidt Udkig med ham Drengen derhenne, jeg gaar ned og stopper min Pibe«. Han var næppe kommet ned, før der kom en Sø til, den var værre end den første, den brød ind over Bakken og tog Drengen med helt hen Midtskibs. Heldigvis blev han dog indenbords, men jeg kom ved mit Arbejde med Roret til at bøje mig stærkt over mod Læ og saa ud over Søen. I det samme fløj en mægtig Flok Fugle, Kapduer og Albatrosser, skrigende op. Jeg saa en Gang til, flere Fugle og mere Skrig. »Hvad er dog det«, tænkte jeg, men da ser jeg en lodret Klippevæg forude i Læ. Vi løber med fuld Fart lige hen imod den. Helt automatisk slap jeg Rattet, og Skibet løb i Vinden og vendte som paa en Talerken, samtidig med, at jeg af mine Lungers fulde Kraft brølte: »Land klods forude i Læ!« I samme Sekund var hele Besætningen paa Dækket. Store Bramsejl gik sig en Tur, ligesaa Klyveren og Mesan-Stagsejl, men Skibet var gaaet over Stag, og vi havde faaet Øerne hen agterud, hvor det ikke var saa ubehageligt at have dem.

Min Drøm stod nu saa tydeligt for mig, at jeg ikke kunde tænke paa andet, jeg fik Kuldegysninger og maatte bede om at blive løst af ved Roret, og jeg kunde ikke bestille mere den Formiddag.

Resten af Rejsen gik, uden større Oplevelser, mod Øst, og vi naaede velbeholdne til Shanghai i Begyndelse af Januar 1880.